

Urzeala destinului

Sclipiri
de gând
 impletite
 cu dor,
aşa e diadema
ce pe cap
o port,
de ani în şir.
Am ţesut
în delir,
şi apoi conştient,
fir cu fir,
dantelăria
unui destin,
aşa cum noi doi
l-am creionat,
 în lumea
 din care venim.

Cu fiecare gând,
cu fiecare dor,
 mă înalţ
ori uşor cobor,
 învăţând
 să zbor.

În suflet
e înscris
zborul la plural;
în fapt, azi,
e la singular.

Dar am învăţat
să mă iubesc
 iubindu-te,
pur şi firesc,
celest
şi pământesc.
Planez din infinit
spre răsărit,
ca să-ţi amintesc
că-n luciul
soarelui matinal
 stă
 punctul
 cardinal,
 zeroul
 fundamental.

De la zero
spre plus infinit
este timp
să ne oprim,
să ne descoperim,
cu zecimale cu tot,
şi să ne trăim
fără zgomot.

Karl Korsch